

I

da vasa želja bi vane malo opisal moj
 pretek življenjskega. Rodil sem se namno v tej
 hiši, kjer sedaj stoji leta 1909 se pod
 staro Avstrijo. Pomnilo se, ko se je pričela
 prva svetovna vojna, takrat smo se
 stanovali v hiši, katero malo postrter
 je on kupil leta 1911. Takrat smo se dobro
 stali, ko se je pa začela vojna, je pa bilo
 tega konec, ker je moral tudi on v vojsko,
 kjer je bil tedaj končan in potem prišel
 se l. 1916 domov. Medtem ko ni bil
 res tako sprostec kot prej, za prebrskati
 tako veliko družino, vsaj se je nas nabralo
 9 otrok, kar se trije mojega brata, je bilo
 tudi zelo slabo, ker med vojno se sponj
 ni nikoli nič, namno smo redno
 hodili v šolo, ker se naš učitelj sploh ni
 več pomikal za nas. L. 1918 ko je bilo
 vojne konec, je prišel nov učitelj zelo
 strog, drugare pa dober, potem sem jaz se
 nekaj pridobil, tako, da sem šel iz
 šole z odličnim uspehom, sponj se
 madagarskega jezika, a o tem sem lahko samo
 sanjal, ker nam je on umrl l. 1924.
 Vasa mama je ostala sama z osmimi
 otroki. Jaz sem takrat bil star 15 let. Mame
 so pomagali za pastirja, a sem rajši doma
 stradal, ved pa da bi moral iti h kmetu,
 ki so takrat uboge štiri mučabnice tako
 izkoristili, jaz sem se tri leta po očetovi
 smrti takorekita izotakril doma. Potem
 sem šel v bližnjemu kmetu trgovin

na delo. V začetku sem mislil prijeti za vsa
dela, samo pri živini ne. Ko je pa ta uvidel, da
sem tudi za kaj drugega sposoben, oki je rekel:
"Ti boš pa sedaj samo pri tem. Potem sem delal
na skladišču, dosti slagal, in pa tudi cel
Dmetrov les prevzemal, tako sem pa tudi bil
primeren plačan, da sem tudi mami lahko
kaj dal, ker je se bilo za malo s otroki, a
mama pa mi imela tje vrati. Pri tistem trgovcu
sem delal eno leto, a ker me je š prenehalo
da bi se uvidel malo več sveta, sem šel R
splavarjem, tam sem delal do druge svetovne
vojne, in serala samo toki. Za zimo sem se
pa nekaj našparati, da mami kajen ne bi
bilo treba delati. A jaz ^{sem} v tistem času se tudi
kajen delal, ker bi mi bilo preveč dolgčas,
ker tako biti brez dela. Ko je pa prišla druga
svetovna vojna, je bilo pa splavarstva konec.
Tistih 14 dni ko je bila pri nas vojna z staro
jugoslavijo, sem tudi jaz bil znan, in tudi
samo prišel domov. Potem se je pa bilo treba
pobrigati za delo. Jaz sem se maja šel v Avstrijo,
kjer sem delal do v februarju, tam sem kar
lepo zaslužil.

Mo potem sem se pa posredoval z našo ar. vašo
mamo, ki je prišla jutja v Avstrijo, in bila
tam pri enem Dmetru zaprosena pod "ollädher für
alles" kar tam v bližini, kjer sem staloval jaz.
Tako da so se vsi dan uvidele. Ker pa njej
tisto delo tam ni ugovaralo, sem ji pa jaz zahteval
eno boljšo službo malo dalje stran, pri nekem
fekarju, tam so sicer imeli tudi trgovino, in
gestlivo.

III

Tam je imela boljše okolišine, samo notri
po stanovalnicah. Tam je ostala samo
2 meseca, pa do drugega leta 1942,
kjer so se namenjale takoj po poroki
koti poroki, se je pa začelo do 9. 12.
jak so pa tudi še nekaj iz Avstrije in
se zapeljali na železnici tu pri nas.
A samo za kratko čas, do 15. januarja,
potem so nas pa poslali v Ljubljano, kjer
sem našel več sreče. Mamma od drugega
leta do poroke mi bila mišer v družbi,
tako da mi imela obstanke ne pri
njih doma in ne na mojem domu.
Ona me je privzela, ko sem šel v
Ljubljano, da se bi bilo mogoče gor
dobiti kakšno stanovalnico. To se mi
je tudi poročilo že kar drugi dan po
prihodu v Ljubljano, pa po naključju,
9. februarja sem šel dol da so se
poročila, in drugi dan kar oboje v
Ljubljano. Kjer so ostala do konca vojne,
ker je pa se fronta blizušla, se je reklo
da se ne zbirati naj mesto zapustijo.
Tu takrat so mišer naredili tisti
napisi, kar da so sta nekaj.
Kjer so pa še danes v domaćem kraju
tvoja, no se mama mi poročila, da
si bi življenje zboljšala. Tako se so
mimila leta, in so namenjale ostala
sama. Sedaj se pa oglašajo bolniki, mi
pa nove perspektive se naprej. No
se sreča, da ste se ta mladi tako znašli

ce je pa spis prevec obzirac, pa lahko
sami irtate kar vam ne pase.

Moje bounu vas vse skupaj
tudi kpa posredujem

Ata in mami